

Arrest

nr. 207 359 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Jonathan WALDMANN
Rue Mandeville 60
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, werd op 23 mei 2018 aangetroffen in onwettig verblijf. Diezelfde dag werd in zijn hoofd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

1.2. Op 29 mei 2018 werd in zijn hoofd het bestaan van een impliciet verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

1.3. Met het arrest nr. 204 792 van 31 mei 2018 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die verzoeker had ingediend tegen de voormelde bijlage 13septies, verworpen op grond van het ontbreken van het wettig vereiste belang, gezien het hangende verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 20 juli 2018 werd in hoofd van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater), op grond van de vaststelling dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zouden zijn krachtens de bepalingen van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin III-verordening). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te

heten(1):

naam : T.

voornaam : H.

geboortedatum : 20.02.1987

geboorteplaats : Onbekend

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, was op 23.05.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem.

De betrokkene was bij zijn aantreffen in België niet in bezit van documenten.

Op 25.05.2018 vond te Vottem een gesprek met de betrokkene plaats met het oog op de beoordeling van een mogelijk risico op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) strijdige behandeling (cfr. administratief dossier). De betrokkene verklaarde dat hij van Eritrea via Soedan naar Libië trok. Vervolgens reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. De betrokkene verliet Italië en reisde via Frankrijk naar België met het doel verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk (VK). Hij stelde dat hij in Eritrea vreest te worden vervolgd en te worden opgesloten door het leger en de regering.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat de betrokkene kenbaar maakte dat hij bescherming nodig heeft zijn we van oordeel dat de verklaringen van de betrokkene dienen te worden geïnterpreteerd als een verzoek voor internationale bescherming in de zin van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Op 29.05.2018 werd te Vottem een verzoek voor internationale bescherming geregistreerd (bijlage 26).

Op 13.06.2018 maakte de betrokkene kenbaar dat hij niet wil worden gehoord en niet zal meewerken aan een gehoor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 17.03.2018 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Pozzallo).

Op 19.06.2018 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen.

Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 20.07.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De vingerafdrukken van de betrokkene werden vanwege onwettelijke binnenkomst geregistreerd in het Siciliaanse Pozzallo. In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat hij na binnenkomst richting Frankrijk trok. We wensen op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens het gesprek dd. 25.05.2018 geen gewag van concrete ervaringen, feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 19.06.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het boven vermelde en geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduwd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport

meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89).

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokkene persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74). Wetgevend besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de opvang- en procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties -de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77).

Verder merken we op dat de betrokkene geen internationale bescherming vroeg in Italië, derhalve niet viel onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en dus niet het voorwerp kan zijn van een dergelijke maatregel.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tijdens het gesprek dd. 25.05.2018 stelde de betrokkene geen ziekte te hebben die hem verhindert te reizen. In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een te Vottem opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het EHRM stelde in zijn uitspraak in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten niet onweerlegbaar is en dat verzoekers voor internationale bescherming een behoeftige en kwetsbare groep vormen. Het oordeel van het EHRM in deze zaak heeft niet tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit een verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in dit geval niet aangetoond.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen.

Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Voorts verwijzen we in dit verband ook naar een recent rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NOG involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018) waarin wordt aangetoond dat er vanuit de EU nog steeds wordt voorzien in ondersteunende activiteiten naar de "hotspots" in Italië toe en dat deze ondersteuning verder ook wordt voorzien door NGO's in plaatsen, waar geen sprake is van een zogenaamde "hotspot-approach, zoals onder meer in de Italiaanse plaatsen Augusta en Catania. Verder worden er in het rapport ook geen dermate omstandigheden of situaties geïdentificeerd die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren."

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”*

1.5. Verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij op 31 juli 2018 zal worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten, via de luchthaven van Rome.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Le requérant estime que la décision est illégale, à tout le moins prima facie, dès lors qu'elle viole :

- *les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *les articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *les articles 5.1, 5.3, 5.4, 5.6, 24.1 et 26.1 et 2 du Règlement Dublin III ;*
- *le principe général de droit administratif audi alteram partem et l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*

7.3.2.3. Vices de la procédure préalable à l'adoption d'une décision de transfert

36. Le Règlement Dublin III impose à la partie adverse plusieurs garanties procédurales qui ont été violées de sorte que la décision doit être annulée.

37. Aux termes des articles 5.1., 5.3., 5.4., 5.5. et 5.6. du règlement Dublin III, un entretien individuel doit avoir lieu en temps utile, dans une langue comprise par le requérant ou avec l'assistance d'un interprète, par une personne compétente en vue du droit national, avant la prise d'une décision de transfert au sens de l'article 26 et son compte rendu doit être accessible au requérant et/ou à son conseil en temps utile.

38. Or, sur base de la décision remise au requérant, rien n'indique qu'il a fait l'objet d'un entretien individuel mais au contraire qu'il a uniquement fait l'objet d'un « droit d'être entendu complété par la police des chemins de fer » et « par le centre fermé de Vottem ».

39. Or, il ne ressort pas de l'article 6 § 1er de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences que « la police des chemins de fer » ou « le centre fermé de Vottem » est compétent pour l'application des articles 5 et 26 du règlement 604/2013.

40. Rien n'indique, dans la décision, que ce « droit d'être entendu » a été réalisé dans une langue comprise par le requérant ou avec l'assistance d'un interprète.

41. Le rapport de ce droit d'être entendu n'est, de surcroît, pas accessible en temps utile, dès lors que le délai de recours est de cinq jours et qu'aucune copie n'a été remise au requérant.

42. De surcroît, l'entretien individuel n'a pas eu lieu avant la date de l'acceptation tacite par l'Italie de la reprise en charge, viole les dispositions précitées dans la mesure où il aurait lieu après la prise d'une décision de transfert.

43. En effet, il ressort de l'économie générale du règlement que cet entretien individuel doit avoir lieu préalablement même à la détermination de l'État membre responsable et donc de la requête aux fins de prise en charge, dans la mesure où l'article 5.1. du règlement Dublin III prévoit que cet entretien individuel est mené « afin de faciliter le processus de détermination de l'État membre responsable » et qu'il doit avoir lieu « en temps utile et, en tout cas, avant qu'une décision de transfert (...) soit prise » et où l'article 24.1. du règlement Dublin III prévoit que « la requête aux fins de reprise en charge de la personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point b), c) ou d), est présentée à l'aide d'un formulaire type et comprend des éléments de preuve ou des indices tels que décrits dans les deux listes mentionnées à l'article 22, paragraphe 3, et/ou des éléments pertinents tirés des déclarations de cette personne, qui permettent aux autorités de l'État membre requis de vérifier s'il est responsable au regard des critères définis dans le présent règlement. ».

44. Ainsi, cet entretien individuel permet au requérant de fournir les éléments qui s'opposent à un transfert vers un autre État membre, de sorte que l'État belge pourrait faire application de la clause de souveraineté ou que l'État membre requis pourrait refuser de reprendre en charge le requérant.

45. De la sorte, rien n'indique qu'il a été réservé une portée substantielle au droit d'être entendu du requérant, au sens des dispositions visées au moyen, dès lors qu'il a été entendu après la prise d'une décision utile (la demande de reprise en charge à l'Italie), par une autorité incompétente (« la police des chemins de fer » / « le centre fermé de Vottem »), en l'absence d'un interprète en langue Tigrinya,

sans que son conseil ne soit informé de ce droit d'être entendu, ne puisse consulter le dossier et assister son client dans ce processus d'audition (voir notamment CCE, 200 486 du 28 février 2018 et CCE 197 490 du 8 janvier 2018), avec des garanties adaptées au requérant vulnérable.

46. La procédure conduisant à l'adoption d'une décision d'éloignement en application de l'article 26 est donc viciée, de sorte qu'elle est susceptible d'annulation et que son exécution doit être suspendue.

7.3.2.4. Risque réel de subir des traitements inhumains ou dégradants

7.3.2.4.1. Erreur de droit

47. La partie adverse estime que le requérant ne risque pas réellement de subir des traitements inhumains ou dégradants dans la mesure où les rapports internationaux établissent les manquements de l'Italie dans l'accueil des demandeurs d'asile ne feraient pas apparaître que les demandeurs d'asile sont « systématiquement et automatiquement » ou « immédiatement et automatiquement » exposés à des mauvais traitements.

48. De la sorte, la partie adverse ne respecte pas ses obligations internationales découlant de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne qui l'obligent à examiner le risque réel et non la certitude de subir des traitements inhumains ou dégradants.

49. La partie adverse viole l'article 3 de la CEDH en estimant que son examen se limite à vérifier l'existence de mauvais traitements immédiats, systématiques et automatiques des demandeurs d'asile en Italie et non le risque réel de subir ces mauvais traitements.

50. Dès lors que la décision viole l'article 3 de la CEDH, son exécution doit être suspendue en extrême urgence.

7.3.2.4.2. Absence de réponse aux arguments essentiels de l'intéressé et de prise en considération de tous les éléments pertinents du dossier administratif

51. La partie adverse ne répond pas aux arguments essentiels du requérant. Ainsi, la partie adverse estime que la crainte du requérant de se retrouver à la rue n'est pas fondée sur une expérience vécue, au mépris des informations contenues dans les rapports internationaux qui lui ont été transmis corroborant ces dires.

52. De même, la partie adverse considère, de manière très péremptoire, que le requérant n'a pas fait état « d'éléments concrets » qui indiqueraient un risque réel de subir des mauvais traitements en Italie, ni établissant son caractère vulnérable.

53. Or, le requérant a référencé ses allégations par :

- un communiqué de presse de MSF du 22 juin 2017, intitulé « Venir en aide aux migrants et réfugiés en Libye » établissant la haute probabilité qu'il soit vulnérable en raison de sa qualité de victime du trafic d'êtres humains – ce sur quoi il n'a même pas été entendu (pièce 3);
- les extraits pertinents du rapport AIDA, cité par la partie adverse, établissant : les problèmes d'accès à la procédure d'asile pour les personnes transférées en Italie en application du règlement Dublin (p. 47), l'absence d'information ou de transport vers la commune compétente (p. 47), la nécessité d'obtenir des garanties de l'autorité italienne en cas de transfert de personnes vulnérables (CJUE, Tarakhel c. Suisse, 4 novembre 2014) (pièce 4);
- un communiqué de presse d'Amnesty International du 4 novembre 2016 intitulé « « Hostposts » : des réfugiés et des migrants victimes de violence », établissant la généralisation des mauvais traitements des migrants à leur arrivée en Italie (violences multiples, informations trompeuses, ...) - corroborant les allégations de mauvais traitements en Italie que le requérant a subies (pièce 5).
- Les extraits pertinents du rapport de l'OSAR du mois d'août 2016 intitulé « Conditions d'accueil en Italie – A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin », établissant l'absence de garantie qu'un demandeur de protection internationale ayant quitté son centre d'hébergement en Italie puisse bénéficier d'un accueil en cas de transfert vers l'Italie et l'absence d'information aux aéroports (p. 32) (pièce 6);

- un communiqué de presse de l'association suisse Human Rights du 12 octobre 2017, intitulé « l'asile selon Dublin III : les renvois vers l'Italie sont problématiques », confirmant l'absence d'hébergement, l'accroissement de la précarité de l'accueil pour les personnes vulnérables (dont les personnes traumatisées), l'absence de protection, d'intégration, d'alimentation ou de soins médicaux (pièce 7).

54. Ainsi, il est peu probable que la motivation de la partie adverse relative à l'absence de pertinence des médias et de la nécessité de recourir à des rapports dont la crédibilité est reconnue puisse l'autoriser en droit à ne pas reconnaître de force probante aux rapports cités par la partie requérante et à ne pas les prendre en considération.

55. La partie adverse ne prend de non plus pas en considération les éléments que le requérant a fournis démontrant son besoin de protection contre un transfert en Italie qui l'exposerait à un retour en Erythrée violant l'article 3 de la CEDH.

56. La partie adverse ne motive pas, de surcroît, sa décision au regard des articles 3 et 17 du règlement 604/2013, alors que le requérant en faisait expressément la demande dans son courrier du 10 juin 2018.

57. Dès lors que la décision viole l'obligation de répondre aux arguments essentiels de l'intéressé et la prise en considération de tous les éléments administratifs, commettant une erreur manifeste d'appréciation quant aux éléments concrets apportés par le requérant pour soutenir sa crainte d'être mal traité en Italie, l'exécution de la décision doit être suspendue en extrême urgence.

7.3.2.4.3. Mauvais traitements en Italie

58. Il ressort des rapports précités que le requérant encourt un risque réel de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH et par l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne en cas de transfert en Italie.

59. En effet, premièrement, il convient de prendre en considération la vulnérabilité du requérant, qui a fait l'objet de mauvais traitements en Libye (trafic d'êtres humains) et en Italie (mauvais traitements lors de son premier séjour, absence d'accès à la demande d'asile, chassé de son centre d'hébergement...) ainsi que de mauvais traitements en prison (article 21 de la directive accueil).

60. Deuxièmement, il ressort des rapports précités qu'à leur arrivée à l'aéroport, les demandeurs de protection internationale transférés en application du règlement Dublin ne reçoivent aucune information leur permettant d'accéder à la procédure, ou du moins, que cette information est particulièrement aléatoire.

61. Dès lors qu'il n'a pas introduit de demande d'asile en Italie, en cas de retour Dublin, il sera renvoyé dans un aéroport qui risque réellement d'être loin de l'administration dans laquelle il doit se présenter dans un délai serré (AIDA Italie, p. 47). Comme le précise le dernier rapport AIDA sur l'Italie : « people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time » (p. 47) (pièce 4).

62. Le rapport AIDA poursuit : « The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*,¹⁸³ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. » (Pièce 4).

63. Or, précisément, l'acceptation de l'Italie ayant été tacite, la partie adverse ne dispose d'aucune garantie que le requérant qu'il recevra des conditions d'accueil adéquates, notamment relativement à sa vulnérabilité.

64. Ces garanties sont d'autant plus nécessaires que le requérant a fait état de manière crédible de mauvais traitements déjà subis en Italie, lors de la prise de ses empreintes digitales, qui fondent sa crainte de subir de nouveaux mauvais traitements. En effet, le rapport d'Amnesty International précité confirme les déclarations de Mr Tedros selon lesquelles son « accueil » en Italie avait plus pour objet de le « maltraiter, [le] tromper et [l']expulser ». Le rapport poursuit sur l'obtention des empreintes digitales par un recours excessif à la force ou des traitements inhumains ou dégradants ou de la torture (coups, humiliations sexuelles, décharges électriques...). En refusant d'entendre le requérant de manière substantielle sur les mauvais traitements qu'il avait déjà subi en Italie, la partie adverse ne réalise pas un examen rigoureux du risque réel de subir, de nouveaux, des mauvais traitements (pièce 5).

65. Selon l'OSAR, de surcroît, à considérer même que le requérant ait accès à l'information et puisse accéder à une demande de protection internationale en Italie, il existe un risque réel qu'il n'accède pas à un hébergement. « La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière. » Le rapport décrit l'accueil des Dublin returnees par les ONG à l'aéroport comme étant arbitraire et fortuite (p. 30-31) (pièce 6).

66. A cet égard, il convient de faire échec à la motivation de la partie adverse selon laquelle les manquements décriés par les rapports internationaux sont « insignifiants », de sorte qu'ils ne s'opposeraient pas à un transfert.

67. L'absence d'accès à l'information, à la procédure d'asile, de possibilité de transport vers la commune compétente pour la demande d'asile, d'hébergement, d'accès à la nourriture et aux soins de santé ne peuvent être considérés comme étant « insignifiants » (pièce 7).

68. Il convient également de noter que les extraits des rapports internationaux soumis à la partie adverse et à votre Conseil sont relatifs à la situation particulière du requérant, à savoir un demandeur de protection internationale (une demande a été introduite en France) qui fait l'objet d'un transfert vers l'Italie, alors qu'aucune demande n'a encore été introduite en Italie.

69. La partie adverse note elle-même que ces mauvais traitements pourront donc être couplés avec un racisme prégnant des autorités italiennes – dont elle banalise la portée.

70. Il convient, eu égard à ce qui précède, de considérer que l'exécution immédiate de la décision de transfert aura pour effet d'entraîner en risque réel, pour le requérant, d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants, de sorte qu'il convient de suspendre la décision de transfert en extrême urgence.

7.3.2.4.4. Risque de refoulement vers l'Érythrée

71. La partie adverse ne répond pas à l'argument essentiel de l'intéressé selon lequel il existe, de surcroît, un risque réel d'être refoulé vers l'Érythrée par les autorités italiennes en violation de l'article 3 de la CEDH.

72. La partie adverse estime ne pas devoir examiner cette possibilité, dans la mesure où, en l'absence d'issue de sa demande de protection internationale, il n'est pas établi que le requérant doit bénéficier d'une protection contre des mauvais traitements en Érythrée.

73. La partie adverse ne peut ignorer que l'absence d'introduction d'une demande d'asile (ou d'examen de celle-ci) ne peut la dispenser à examiner les risques de subir des traitements inhumains ou dégradants ou la torture.

74. En effet, selon un rapport notoire du CGRA du 8 février 2018, intitulé « le respect du principe de non-refoulement dans l'organisation des retours de personnes vers le Soudan », les conclusions, basées sur la jurisprudence, sont claires : « il semble difficile de soutenir, surtout lorsque les informations générales sur le pays (COI) montrent que la situation y est particulièrement problématique quant au respect des droits de l'homme ou de la sécurité (p.ex. des suites d'un conflit armé), que le fait de ne pas demander l'asile – alors même que l'intéressé apporte des éléments qui justifieraient éventuellement l'octroi d'un statut de protection – peut être considéré comme l'indication d'une absence de risque réel au regard de l'article 3 CEDH. » (pièce 8).

75. Or, la partie adverse ne peut ignorer que 95 % des Érythréens qui ont demandé une protection internationale en Belgique l'ont obtenu (pièce 9). Les violations des droits de l'homme en Érythrée sont notoires.

76. Un éloignement vers l'Érythrée présente un risque évident de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, ainsi qu'une violation manifeste du principe de non refoulement.

77. La partie adverse ne peut pas ignorer que la dictature érythréenne est l'une des plus oppressives au monde (pièce 10).

78. La Commission d'enquête des Nations Unies en Érythrée a conclu que des crimes contre l'humanité y avaient été commis de manière généralisée et systématique (pièce 11).

79. Les citoyens érythréens sont soumis à un service militaire à durée indéterminée, qui peut durer des dizaines d'années et être assimilé à de l'esclavage :

« By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The CoI concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement. Conscripts are often assigned to arduous non-military construction and agriculture projects though some serve in the civil service, education, and other service jobs.

Conscripts are used not only in government-related projects, they are used in projects personally benefitting military commanders and other officials.

Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander.

Physical abuse, including torture, occurs frequently; so does forced domestic servitude and sexual violence by commanders against female conscripts. There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several. » (pièce 10).

80. Le requérant est en âge de subir la conscription, et donc d'être maintenu en esclavage.

81. Le droit de quitter son pays est également violé : le gouvernement interdit l'émigration (pièce 12) et réprime violemment les tentatives de fuite :

« A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to CoI witnesses. » (pièce 10)

82. Il existe un risque très élevé que le requérant subisse sur place de graves conséquences répressives du fait de sa décision de fuir illégalement vers l'Europe :

« Par ailleurs, les Érythréens qui essayaient de se rendre en Europe risquaient d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements. » (pièce 12).

83. Une rapide recherche sur internet permet donc de découvrir l'existence *prima facie* de risques évidents de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion du requérant vers l'Erythrée et il n'existe aucune garantie que l'Italie traite la demande d'asile, dès lors qu'elle ne l'a pas fait à l'arrivée du requérant sur son territoire.

84. De même, contrairement à ce que la partie adverse prétend, les demandes de protection internationales ne sont pas traitées en Italie avec le même soin qu'en Belgique concernant les Erythréens, puisque seulement 62 % de ceux qui demandent une protection internationale l'obtiennent. Le requérant a donc une chance sur trois, en cas d'introduction d'une demande de protection internationale en Italie, d'être refoulé vers l'Erythrée en violation de l'article 3 de la CEDH.

85. Il convient donc de suspendre l'exécution de la décision du 2 juillet 2018 emportant le transfert du requérant vers l'Italië. »

3.2.2.2.1. Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat de artikelen 5.1, 5.3, 5.4, 5.5 en 5.6 van de Dublin III-verordening een persoonlijk onderhoud gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerd persoon vereisen, in een taal die de verzoeker verstaat of met de bijstand van een tolk, tijdig en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen. Ook moet een schriftelijke samenvatting van het onderhoud worden gemaakt, dat tijdig toegankelijk is voor de verzoeker en/of zijn raadsman. Hij stelt dat uit niets blijkt dat hieraan is voldaan.

De verwerende partij stelt daar tegenover :

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 25.05.2018 werd gehoord en er een vragenlijst hoorrecht werd ingevuld die verzoeker weigerde te ondertekenen. Dit verhoor vond plaats in het Frans en Engels en verzoeker heeft op geen enkel ogenblik te kennen gegeven de talen, waarin het verhoor plaats vond, niet te begrijpen.

Vervolgens, nadat de asielaanvraag werd ingediend – die verzoeker eveneens weigerde te ondertekenen – gaf hij op 13.06.2018 te kennen, op het ogenblik dat hij opnieuw zou worden verhoord, niet aan dit verhoor en het interview te willen meewerken, hijzelf geen asielaanvraag heeft ingediend en gewoon wil vrijgelaten worden zoals sommige andere mensen (zie bijlage).

Verzoeker kan thans niet voorhouden niet te zijn gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing, noch een persoonlijk onderhoud te hebben gehad, gezien hijzelf geweigerd heeft hieraan mee te werken. Hij kan verwerende partij niet verwijten de verplichtingen van de Dublin III-Verordening niet te hebben nageleefd.”

De door verzoeker geschonden geachte artikelen bepalen wat volgt:

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijk lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. [...]

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren.

Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd.

Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

De Raad stelt, aan de hand van het administratief dossier, het volgende vast:

Verzoeker maakte op 23 mei 2018 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 29 mei 2018 werd, omwille van zijn antwoorden op de vragen die hem werden gesteld in het kader van zijn recht om te worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing zou worden genomen, in zijn hoofd een impliciet verzoek om internationale bescherming geacteerd. Verzoeker twijfelde op dat moment over de vraag of zijn verklaringen al dan niet konden worden beschouwd als zijnde een impliciet verzoek om internationale bescherming en vroeg bedenktijd alvorens de nodige documenten te ondertekenen. Uit een daaropvolgend arrest van de Raad van 31 mei 2018 (nr. 204 792) blijkt dat hij, bij monde van zijn raadsman, in het kader van deze procedure bevestigde dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Desalniettemin blijkt dat verzoeker vanaf een bepaald ogenblik systematisch is begonnen te weigeren om de hem voorgelegde documenten te ondertekenen.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat hij zowel op 23 als op 25 mei 2018 werd gehoord en dat hij zich daarbij heeft kunnen uitdrukken in het Engels en het Frans, zonder behulp van een tolk

In het dossier bevindt zich ook een stuk waaruit blijkt dat de verwerende partij op 13 juni 2018 om 10u, en dus op een ogenblik dat niet langer kon worden betwist dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming had ingediend, een aanvang wenste te nemen met het Dublin-interview van verzoeker via videoconferentie. Daarop wordt gemeld dat verzoeker zegt dat hij geen verzoek om internationale bescherming wil, dat hij dat niet gevraagd heeft en dat hij niet zal meewerken met het interview, maar gewoon wil vrijgelaten worden zoals sommige andere mensen, die samen met hem opgepakt werden.

Uit het thans ingediende verzoekschrift blijkt evenwel dat de houding van verzoeker op het eerste gezicht niet kan worden geïnterpreteerd als een afstand van zijn verzoek om internationale bescherming. Integendeel, dat verzoeker moet worden beschouwd als iemand die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wordt niet betwist.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoeker weigerde om mee te werken aan zijn gehoor in het kader van de Dublin III-verordening, en dat hij de verwerende partij op die manier in de volstrekte onmogelijkheid heeft gebracht om te voldoen aan de geschonden geachte bepalingen van deze verordening. Het gegeven dat zij, gelet op de onwil van verzoeker, dan maar gebruik heeft gemaakt van de verklaringen die hij had afgelegd op 23 en op 25 mei 2018, kan haar op het eerste gezicht bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Uit de stukken van het dossier blijkt overigens dat hij zich op 23 en 25 mei heeft kunnen uitdrukken in het Engels en het Frans, zonder behulp van een tolk; derhalve lijkt op het eerste gezicht te kunnen worden aangenomen dat de communicatie met verzoeker heeft plaats gevonden in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Dat verzoeker zou moeten worden bijgestaan door zijn raadsman in het kader van het Dublin-interview of dat hij ervan in kennis moest worden gesteld, blijkt ten slotte niet uit de door verzoeker geschonden geachte bepalingen. Tot slot is verzoeker niet ernstig waar hij het gebrek aan mogelijkheid tot inzage door zijn raadsman hekelt van een gehoorverslag; dit gehoor is niet kunnen doorgaan omwille van verzoekers eigen houding, zodat een verslag ervan onbestaande is.

Het eerste middelonderdeel, gestoeld op de schending van de artikelen 5.1, 5.3, 5.4, 5.5 en 5.6 van de Dublin III-verordening is niet ernstig. Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, nu hij zelf heeft geweigerd om gehoord te worden.

3.2.2.2. Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel een schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 4 van het Handvest, "Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen", bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 52 van het Handvest, "Reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen", bepaalt in lid 3:

"Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het [EVRM], zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat. (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10)

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 (C- 578/16 PPU, C.K. ea.) heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij ter zaken een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd waarbij moet worden benadrukt dat enkel de situatie van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië in het algemeen en de individuele situatie van verzoeker in het bijzonder. Zij heeft daarbij gebruik gemaakt van rapporten van objectieve en belanghebbende mensenrechtenorganisaties om tot een genuanceerde beoordeling te komen van de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

De door de verwerende partij voornaamste gehanteerde bronnen zijn de volgende:

- het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd)
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ('Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy', Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd).

Verder wordt ook gebruik gemaakt van de volgende bronnen:

- het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy")
- het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016).
- een rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NOG involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018)

Uit deze rapporten leidt de verwerende partij, na een grondige analyse, op uitvoerig gemotiveerde wijze af dat het onthaal-, doorverwijs – en opvangsysteem niet altijd voldoet aan de norm, maar dat de gerapporteerde problemen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang in die mate dat een afzien van de overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen ziekte te hebben die hem verhindert te reizen, en evenmin aannemelijk maakte dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een individuele kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen.

Tot slot wordt ook nog gewezen op het feit dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker naar een van de hotspots zal worden gebracht, en naar het feit dat de EU nog steeds blijft voorzien in ondersteunende activiteiten.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de overdracht van verzoeker een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 3 van het Handvest.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met een paar essentiële elementen van zijn dossier en niet heeft geantwoord op zijn vrees om op straat terecht te komen omdat hij dat niet daadwerkelijk zou hebben ervaren, terwijl de informatie uit verschillende internationale rapporten zijn verklaring desbetreffende ondersteunen. Bovendien heeft de verwerende partij onterecht vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen heeft bijgebracht die een indicatie vormen op een reëel risico op slechte behandelingen in Italië en evenmin op zijn kwetsbaarheid, zo stelt hij.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt dat verzoeker zijn vrees om in Italië op straat terecht te komen of het feit dat hij een specifieke individuele kwetsbaarheid heeft aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven: zoals dat reeds in het eerste middelonderdeel werd gesteld,

heeft verzoeker geweigerd om mee te werken aan het Dublininterview, en uit de andere stukken van 23 en 25 mei 2018 valt niets in die aard af te leiden. Verzoeker heeft er wel op gewezen dat hij in Libië en in Italië is geweest, maar heeft daarover verder geen klachten geuit. Hij kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij niet op adequate wijze op zijn verklaringen heeft geantwoord of geen rekening heeft gehouden met zijn individuele kenmerken. In zijn verzoekschrift wijst hij er op dat hij op 10 juni 2018 een schrijven heeft gericht aan de verwerende partij, waarop geen antwoord werd geboden, maar dit schrijven bevindt zich niet in het administratief dossier, en verzoeker brengt er geen kopie van bij, laat staan een bewijs dat deze brief daadwerkelijk werd overgemaakt aan de verwerende partij. Dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat niet zou zijn geantwoord op de door verzoeker aangebrachte elementen, kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen.

In de mate dat de Raad met deze nieuwe elementen rekening moet houden in het kader van het onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, moet worden gewezen op wat volgt:

Verzoeker is een meerderjarige man zonder kinderen, die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij verwijst dan wel naar het feit dat hij in Libië het slachtoffer is geworden van mensenhandel en dat dat hem specifiek kwetsbaar maakt, maar hij maakt één en ander niet aannemelijk. De loutere verwijzing naar een persmededeling van MSF van juni 2017, over het lot van migranten in Libië, volstaat daartoe niet. Verzoeker heeft hierover niets verklaard, en heeft afstand gedaan van zijn recht om te worden gehoord in het kader van het Dublininterview. Hij brengt geen enkel begin van bewijs bij dat zou kunnen doen aannemen dat hij als slachtoffer van mensenhandel, en dus als kwetsbare persoon, kan worden beschouwd.

Met betrekking tot de omstandigheden van zijn eerder verblijf in Italië, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De vingerafdrukken van de betrokkene werden vanwege onwettelijke binnenkomst geregistreerd in het Siciliaanse Pozzallo. In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat hij na binnenkomst richting Frankrijk trok. We wensen op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens het gesprek dd. 25.05.2018 geen gewag van concrete ervaringen, feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

Verzoeker zal nu in Italië arriveren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, hetgeen in ieder geval voor hem een recht van opvang zal openen.

Waar verzoeker beweert dat hij tijdens zijn eerste verblijf in Italië slecht werd behandeld, geen toegang kreeg tot de asielpcedure en uit zijn opvangplaats werd verdreven, gaat het om loutere beweringen, die niet zonder meer kunnen worden aangenomen, temeer nu verzoeker hier eerder niets over heeft te kennen gegeven en –vooral- nu uit de stukken van 23 en 25 mei 2018 is gebleken dat verzoekers enige doel het bereiken van het Verenigd Koninkrijk was. Dat hij omwille van zijn eerdere ervaringen in Italië zou moeten worden beschouwd als een kwetsbare persoon in zin van artikel 21 van de Opvangrichtlijn, kan dus evenmin worden aangenomen. Om die reden kan verzoeker zich ook niet op deze status beroepen om van de verwerende partij garanties te eisen in verband met zijn overdracht naar Italië en de opvang aldaar.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het AIDA- en OSAR- rapport waaruit blijkt dat er problemen zijn bij de opvang van terugkeerders, zo ook wat betreft de informatieverstrekking en het transport naar de bevoegde Questura, moet erop worden gewezen dat die problemen worden erkend en geanalyseerd in de bestreden beslissing; het komt aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat de verwerende partij

op niet deugdelijke wijze heeft geconcludeerd dat deze problemen niet van die aard zijn dat ze kunnen doen aannemen dat een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië. Hij blijft daartoe volledig in gebreke. Het louter verwijzen naar passages uit rapporten die door de verwerende partij terdege in rekening werden gebracht, volstaat uiteraard niet.

Verzoekers verwijzing naar de passage uit het OSAR-rapport, luidens dewelke verzoekers om internationale bescherming die hun opvangplaats in Italië hadden verlaten geen garantie hebben op opvang bij terugkeer naar Italië evenmin dienstig om de beoordeling door de verwerende partij in een ander daglicht te stellen: in de bestreden beslissing wordt hierover immers onder meer vastgesteld dat verzoeker geen internationale bescherming had gevraagd tijdens zijn passage in Italië, zodat hij niet het voorwerp kan zijn van dergelijke maatregel.

Voor wat de verwijzing naar het gebrek aan informatie in de luchthavens betreft, moet erop worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker via de luchthaven van Rome wordt overgedragen en dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat uit het OSAR-rapport blijkt dat onder meer in Rome ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij zich niet kan informeren eens hij gearriveerd zal zijn in Rome. De passage uit het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat mensen niet naar de voor hen bevoegde Questura worden vergezeld en niet worden geïnformeerd over de meest voor de hand liggende transportmiddelen om zich ernaar toe te begeven hetgeen een bijkomend obstakel volgt om zich tijdig te kunnen aanmelden, kan dan ook niet los worden gezien van de informatie uit het OSAR-rapport waarin wordt gewezen op de bijstand van NGO's waarop verzoeker zich zal kunnen steunen. Bovendien brengt hij geen concrete argumenten bij tegen het motief in de bestreden beslissing dat geen gegevens worden aangevoerd die doen veronderstellen dat voor personen die worden overgedragen via de luchthaven van Rome, zoals hijzelf, niet een Questura in de buurt van Roma zal worden aangewezen.

De loutere verwijzing naar het bericht van Amnesty International over de omstandigheden in de Italiaanse hotspots, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, nu hierin wordt gesteld dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen die Italië op illegale wijze binnen reisden in de "hotspots", terwijl verzoeker wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening, zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Verzoeker wijst ten slotte nog op een persmededeling van de Zwitserse organisatie Human Rights Watch van 12 oktober 2017. De Raad stelt evenwel vast dat de informatie die daarin vervat is en de pijnpunten die worden aangehaald in wezen niet verschillen van de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd. Dat is overigens niet onlogisch, nu de bronnen ook grotendeels hetzelfde zijn. De verwijzing naar dit document volstaat dus niet om de genuanceerde conclusie van de verwerende partij als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, onwettig of foutief te doen beoordelen.

Tot slot moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Verzoeker is, zoals gezegd, een gezonde meerderjarige man die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en hij toont niet aan dat een mogelijke wachttijd alvorens te kunnen worden opgevangen, zo die zich al zou manifesteren, voor hem een onmenselijke of vernederende situatie zou betekenen. Er worden geen concrete argumenten aangebracht om één en ander aan te tonen.

Wat tot slot het argument betreft dat de verwerende partij geen antwoord biedt op het argument met betrekking tot het feit dat er een reëel risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten, in strijd met het non-refoulementbeginsel, verzoeker gedwongen zouden terugsturen naar Eritrea, met een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg, moet worden herhaald dat hij niet heeft aangetoond dat hij een brief heeft gericht aan de verwerende partij waarin dat argument aan bod is gekomen.

Verder leest verzoeker de bestreden beslissing verkeerd waar hij stelt dat erin staat vermeld dat de gevolgen van verwijdering naar zijn land van herkomst niet moeten worden onderzocht omdat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In tegendeel, de thans bestreden beslissing is

precies het resultaat van een dergelijk verzoek om internationale bescherming. De verwerende partij heeft het volgende gesteld:

“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

Verzoeker brengt geen concrete argumenten of elementen bij die daar anders over doen denken. Hij beweert dan wel dat de Italiaanse autoriteiten zijn verzoek om internationale bescherming mogelijks niet zullen onderzoeken omdat hij niet van bij het begin, toen hij in Italië was, een degelijk verzoek kenbaar heeft gemaakt, maar toont dit niet aan; bovendien gaat hij compleet voorbij aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat uit het AIDA-rapport blijkt dat aan Italië overgedragen personen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië. Verzoeker bevindt zich in dat geval zodat hij niet aantoonde dat zijn asielaanvraag niet zal worden onderzocht volgens de internationale standaarden die gelden voor alle lidstaten. Verzoekers argument dat de erkenningsgraad in Italië lager ligt dan in België doet daaraan geen afbreuk, nu elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet volgens de regels van de kunst zal worden onderzocht in Italië en dat hij daardoor een risico loopt op een refoulement met een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg, gelet op het risico dat hij loopt in Eritrea. Een onderzoek van de situatie in zijn land van herkomst is dan ook niet aan de orde.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.2.2.3. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat haar conclusie, met name dat *“in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 22(7) van Verordening 604/2013”* niet afdoende gemotiveerd, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn.

3.2.3. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen ernstig. Nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden, moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS